

Łącznik prostoliniowy 2 Sygn. akt IC 1971/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, 11 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Stępniewicz

Protokolant: stażystka Monika Jabłońska

po rozpoznaniu 4 kwietnia 2016r. na rozprawie

sprawy z powództwa: R. S.

przeciwko: Skarbowi Państwa Aresztowi Śledczemu w T. reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w W.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120,00(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić powód,
4. nakazuje pobrać ze Skarbu Państwa(kasy Sądu Okręgowego w Toruniu) na rzecz adwokat M. G. kwotę120,00(sto dwadzieścia) zł powiększona o należny podatek od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

IC 1971/15

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew R. S. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w T. o zapłatę kwoty 80.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia przyczyny złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu swego stanowiska powód wskazał, iż w pozwanych jednostkach penitencjarnych przebywał w 2011 i 2012 roku. Zdaniem powoda pozwany ponosi odpowiedzialność za przeludnienie w celach, brak należytego wyposażenia w celach, nieodpowiednie oświetlenie, niesprawne ogrzewanie, złą wentylację, nieszczelne i zasłonięte okna, złe funkcjonowanie kantyny, za małą ilość i złą jakość środki higieniczne, zbyt rzadkie łaźnie i złe warunki, nieodpowiednie wyżywienie, utrudnianie kontaktów (w tym telefonicznych), brak napięcia elektrycznego w gniazdkach, podsłuchiwanie rozmów, brak pracy, źle ustalony grafik zajęć, złe rozmieszczenie osób w celach, złą opiekę medyczną, źle umiejscowiony generator prądu, częste zmiany rotacyjne osób osadzonych w celach, złe warunki spacerowe, za bród i nieprzyjemny zapach.

Pełnomocnik powoda w piśmie z 1 lutego 2016r. sprecyzował żądanie pozwu i wskazał, że powód żąda zasądzenia od pozwanego 80 tys. zł za przeludnienie w celach i po 5 tys. zł za:

-brak należytego wyposażenia w celach,

- nieodpowiednie oświetlenie cel,
- nieodpowiednie ogrzanie cel,
- nieodpowiednią wentylację cel,
- nieszczelne okna,
- zasłonięte okna,
- nieodpowiednie funkcjonowanie kantyny,
- nieodpowiednią jakość i zbyt małą ilość środków higienicznych,
- zbyt rzadkie korzystanie i w niewłaściwych warunkach kąpiele w łaźni,
- nieodpowiednie i zbyt rzadkie kontakty z rodziną,
- nieodpowiednie wyżywienie,
- nieodpowiednie napięcie prądu lub jego brak w gniazdkach,
- utrudnianie kontaktów z rodziną.

W odpowiedzi na pozew Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa reprezentująca pozwanego wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, w pierwszej kolejności, podniosła zarzut przedawnienia wszelkich roszczeń, gdyż powód przebywał w pozwanym Areszcie od 6 grudnia 2011r. do 17 lipca 2012r. i od 21 sierpnia 2012r. do 4 września 2012r. Pozew opatrzony jest datą 27 października 2016r., tym samym w momencie złożenia pozwu roszczenie było już przedawnione. Pozwany wniósł także o oddalenie wniosków dowodowych powoda, z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

R. S. przebywał w Areszcie Śledczym w T. dwa razy: od 6 grudnia 2011r. do 17 lipca 2012r. i od 21 sierpnia 2012r. do 4 września 2012r.

Pozew w niniejszej sprawie wpłynął 27 października 2015r. (data złożenia korespondencji w administracji zakładu karnego).

(okoliczności bezsporne, patrz też koperta z pieczęcią ZK wpływu korespondencji)

Powyższy stan faktyczny był między stronami bezsporny.

W przedmiotowej sprawie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem uznać należy za zasadny. Zgodnie z artykułem 4421 § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do ich naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Jak wynika z powołanego przepisu ustawodawca sformułował ogólne reguły określające termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym: przedawnienie **następuje z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia** (termin a tempore scientiae). Termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (termin a tempore facti). Jednocześnie ustawodawca określił dwa istotne odstępstwa od tych reguł: dla przedawnienia roszczeń deliktowych, jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku (art. 4421 § 2 kc) oraz dla roszczeń o naprawienie szkód na osobie (art. 4421 § 3 kc). W orzecznictwie przyjmowany jest powszechnie pogląd, iż dla rozpoczęcia biegu terminu a tempore scientiae nie jest konieczne, aby poszkodowany, który dowiedział się o szkodzie, znał już rozmiar szkody (por. uchwała SN (7) z 11 lutego 1963r., III PO 6/62, OSN 1964, nr 5, poz. 87 oraz wyrok SN z 24 listopada 1971r., I CR 491/71, OSN 1972, nr 5, poz. 95). Nie jest także konieczne, aby poszkodowany dowiedział się równocześnie o szkodzie, jak i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia.

W ocenie Sądu w omawianej sprawie termin biegu przedawnienia wynosi trzy lata i liczony jest najpóźniej od momentu opuszczenia przez powoda Aresztu. Zdaniem Sądu powód już w momencie przebywania w pozwanym Areszcie miał świadomość tego gdzie przebywa oraz kto i jakim działaniem naruszył jego dobra osobiste.

W tej sytuacji roszczenia powoda związane z naruszeniem jego dóbr osobistych w pozwanym Areszcie przedawniło się- co do pierwszego pobytu powoda najpóźniej z dniem 17 lipca 2015r., a co do drugiego pobytu najpóźniej z dniem 4 września 2015r. Skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalania, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 17.02.2006r. w sprawie III CZP 84/05 nr LEX 171726). Zdaniem Sądu powód z chwilą zakończenia każdego z pobytów w Areszcie miał wiedzę co do tego w jakich warunkach przebywał, wiedział też kto i dlaczego naruszył jego dobra osobiste.

Na marginesie należy zauważyć, że **powód do chwili zamknięcia rozprawy nie wskazał jakie konkretnie jego dobra osobiste zostały naruszone**. Przepisy art. 23 i 24 kc w odniesieniu do ogólnej reguły dowodowej nakładają na powoda obowiązek wykazania, iż doszło do naruszenia jego dobra osobistego i wskazania jakie dobro zostało naruszone. Powód choć wnioski dowodowe w piśmie z 1 lutego 2016r. zawarł, ale nie wskazał jakie jego dobra osobiste zostały przez pozwanego naruszone. Rolą Sądu w procesie nie jest poszukiwanie dóbr osobistych powoda, które mogłyby zostać naruszone działaniem pozwanego.

Sąd nie dopatrywał się wyjątkowych okoliczności, które w świetle art. 5 kc mogłyby przemawiać za nieuwzględnieniem zarzutu przedawnienia.

W tej sytuacji na podst. art. 217§3 kpc Sąd pominął wnioski dowodowe powoda uznając, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd, mając powyższe okoliczności na uwadze, zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Kosztami postępowania, od uiszczenia których zwolniony był powód, Sąd obciążył Skarb Państwa (art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych a contrario i § 2 ust. 3 oraz § 11 pkt 25 i § 19 i 20 rozp. Min.Spr. z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie...).

O pozostałych kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc i § 11 pkt 25 rozp. Min.Spr. z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... (pkt 2 wyroku).